

L'informe Ward-Smith, Northern Rock i Myanmar

Acte de lliurament dels guardons asiàtics de responsabilitat corporativa.

De la British India Company a Shell, les multinacionals del Regne Unit han encapçalat l'avanç de la responsabilitat social corporativa. Tanmateix, si no hi ha una reacció positiva a les crisis actuals haurà estat debades.

Corporate Register—hagen adoptat polítiques socials, ambientals i ètiques en les seues estratègies comercials—i en les inversions dels fons—, hi té molt a veure.

Halina Ward i Craig Smith van partir d'aquesta idea: la responsabilitat social corporativa és bona per als negocis. Quan l'International Institute for Development i la London Business School, amb el suport de la fundació Fairbairn, van encarregar-los l'informe "Corporate Social Responsibility at a Crossroads: futures for CSR in UK to 2015" ("la responsabilitat social corporativa a la cruïlla: perspectives de futur de la RSC per al Regne Unit el 2015"), els professors Ward i Smith convidaren a les sessions de treball unes 75 entitats financeres, empreses, departaments estatals, universitats, organitzacions activistes i analistes de la influent premsa econòmica. El resultat és un estudi recent de cinquanta pàgines amb una conclusió que ha agafat tothom desprevingut: en vuit anys, el moviment de la responsabilitat corporativa podria haver mort.

El 44% dels ciutadans creu que la RSC serveix només per a polir la imatge exterior de les companyies en comptes de contribuir al bé de la comunitat. Al

Parlament de Westminster hi ha un pesic més de cinisme, com era d'esperar: el 65% dels diputats de la Cambra dels Comuns pensa que la RSC és un lema per a impressionar els accionistes.

El problema, segons Ward i Smith, és que ni els uns ni els altres no saben ben bé de què parlen. En efecte, ni tan sols els autors de l'informe les tenen totes a l'hora de definir la RSC; es tracta de respectar els Drets Humans?, de reduir la pol·lució?, o n'hi ha prou de fer donacions monetàries al menjador públic del barri?

Ser o no ser... responsable. "Viatge 12 setmanes l'any per visitar els nostres productors de Ruanda, Guatemala i Indonèsia", diu Jeremy Torz, fundador de Coffe Union Hand-Roasted. "A Ruanda, teníem enormes dificultats per a atraure els joves a les nostres granges. Trobaven que era una feina de vells. Llavors vam patrocinar un equip de futbol, vam pagar els entrenaments i, un dia, els portàrem a un seminari sobre gestió econòmica de conreus. Avui, ells veuen en el cafè una oportunitat de futur per a la regió i, certament, nosaltres no veiem cap motiu pel qual hi hàgim de cancel·lar els programes de RSC."

Si l'informe Ward-Smith no assenyala quin és el significat de la responsabilitat corporativa, sí que recull, d'una altra banda, que les conseqüències són invariablement positives quan s'aplica la RSC. De fet, sembla que amb aquesta feina han convençut una mica el govern de Gordon Brown: aquest octubre entra en vigor la reforma de la Llei de l'Empresa, que obliga les companyies a informar els accionistes de l'impacte ambiental i social de les seues activitats, si més no en tots aquells casos que tinguen un pes específic en el volum d'ingressos finals. Nous jugadors a la ruleta de les borses, com Legatum Global Development—amb seus a Dubai i Londres, fundada el 2005—, han optat directament per comprometre's a fer servir els diners dels seus inversors exclusivament allà on, tot i traure'n sucosos profits, promouen la "prosperitat a llarg termini de les societats, comunitats i països" on actuen.

I què passa quan no hi ha compromís amb els valors de la RSC? D'acord amb investigacions de l'organització no governamental War on Want, la firma Cerrejon Coal—un terç de la qual pertany

Al capdavant, Wall Street s'ha endut la part pitjor del sotrac hipotecari. Això no obstant, la City financera de Londres també es ressentirà del colp: segons l'editor d'economia del *Daily Telegraph*—i un dels gurus del país—, Jeff Randall, durant la temporada vinent veurem la pèrdua d'un grapat de llocs de treball bancaris, la reducció de les pagues extra sobre els resultats anuals, davallades en els preus de les propietats de luxe... Tanmateix, la corona de la nova capital dels capitals del món continua residint segura sobre les temples de la ciutat del Tàmesi. I la confiança també. Els serveis financers generen 27.800 milions d'euros en beneficis a la balança d'exportacions del Regne Unit. Justament l'anunci la setmana passada que l'entitat britànica més potent en préstec d'hipoteques, HSBO, vol apartar-se amb cautela del mercat immobiliari i dedicar-se al de les corporacions, és símptoma que la confiança en les companyies multinacionals britàniques es manté ferma, tant a l'estranger com dins l'illa.

Quin és el secret? De claus, n'hi ha unes quantes, però el fet que el 90% de les firmes del Regne Unit a l'FTSE 100—també les financeres, d'acord amb

a Anglo American Mining—ha contractat grups paramilitars per forçar diverses poblacions de petites viles de Sud-amèrica i Àfrica a acceptar la construcció de rails a través seu. El director executiu d'Afers Estrangers d'Anglo American, Edward Bickham, va publicar a l'agost un report detallat de deu pàgines per "desmuntar les insídies" de les quals War on Want els fa culpables. Així i tot, no fa gaire que una companyia afiliada a Cerrejon Coal ha admès haver pagat 7.500 euros a milícies de la República del Congo. War on Want assegura que "és la punta de l'iceberg." Bickham insisteix que la firma "ha de pagar costos extraordinaris

de protecció per sostenir les operacions en llocs on unes altres empreses no posarien mai els peus".

Però encara és més preocupant el comportament de les firmes que sorgeixen de les anomenades economies emergents, a parer de Ward i Smith. Això vol dir que tenim problemes greus: el mercat brasiler ha crescut d'un 30% només del gener, un 23% el tailandès, un 65% el de Sèrbia, 51% el de Croàcia i 20% el de Lituània. En alguns altres punts insospitats, com ara Botswana i Nigèria, han experimentat un augment superior al 53%. El sector financer de Xangai s'endú la palma amb un increment del 197%,

gràcies —entre més raons— a la demanda sostinguda de crèdit de les mateixes empreses xineses, que viuen una poderosa expansió en mercats pròxims com... el de Myanmar. Qui no s'ha preguntat darrerament si la grapa de la Junta de generals dictadors de Myanmar seria tan sòlida sense el suport de les companyies xineses, que controlen vora el 80% del comerç del país i gaudeixen d'acords directes amb el govern?

Encara. Avui fa un decenni, l'octubre de 1997, la caixa d'estalvis Northern Rock va sortir a borsa empentada per la flaire de comissions, i això malgrat que la consultora JP Morgan li havia aconsellat "d'anar amb prudència" perquè és una entitat petita. En aquells temps, indiquen Ward i Smith, la resposta majoritària en el sector davant la RSC, la transparència i el bon govern, era d'"escepticisme". D'aleshores ençà, les caixes d'estalvis han perdut el 75% del mercat hipotecari a mans dels grans bancs. Els esforços de Northern Rock per a recuperar part del pastís, ja sabem que no han donat gaire fruit: el seu valor ha caigut de 5.000 milions de lliures a 800 en cinc mesos. Segons l'informe Ward-Smith, les corporacions veuen la RSC el 2007 com un programa d'acció "legítim". Encara hi ha esperança. Si més no, al Regne Unit.

*Victorià Jiménez
Londres*

Breus

La societat civil, poc activa en la crisi de les infraestructures

L'estat de les infraestructures i comunicacions i la manca de reformes estructurals són al capdavant de la llista de problemes més greus de l'economia catalana. Ho apunta una enquesta feta entre els membres del Col·legi d'Economistes de Catalunya. Encara més, el 83,5% dels col·legiats considera insuficient la resposta de la societat civil a la crisi de les noves infraestructures. Un 59,3% considera que s'hauria de fer pressió sobre els partits polítics catalans i un 42,1% opina que aquests no haurien de donar suport a l'aprovació dels pressupostos de l'estat per al

2008. L'enquesta també recull opinions en qüestions cabdals per a la marxa de l'economia, com els tipus d'interès, la crisi hipotecària, el mercat de l'habitatge i el dèficit fiscal. La meitat dels col·legiats creuen que l'estat no ha d'intervenir en aquests afers.

Compromís demana que es publiquen les balances fiscals

Compromís pel País Valencià ha demanat a les Corts que s'inste el govern estatal perquè, a través del Consell de Política Fiscal i Financera, es publiquen les balances fiscals entre les comunitats autònomes i l'estat. Amb aquesta reivindicació, Compromís s'afegeix als partits catalans que ho han demanat reiteradament. La coalició ha sol·licitat, a més, que es cree una comissió parlamentària que redacte una proposta de modificació de la Llei de Finançament de les Comunitats Autònomes perquè s'atenguen als principis de solidaritat, equitat i suficiència.